

ZATOULANÉ ŠTĚNĚ

Kdo se bojí, nesmí do lesa

Věra Hudáčková Barochová

bambóok

Ilustrace
Václav Ráž

© Grada Publishing, a.s., 2019
text © Věra Hudáčková Barochová, 2019
illustrations © Václav Ráž, 2019

ZATOULANÉ ŠTĚNĚ

Kdo se bojí, nesmí do lesa

Věra Hudáčková Barochová

Ilustrace
Václav Ráž

PŘÁNÍ

„Moc si přeju potůček na zahradě. Nebo pejska. Nebo aspoň bráchu. Velkýho.“

Maminka seděla na kuchyňské židli proti Ondrovi a tvářila se nešťastně. Potom řekla: „Ale my přece bydlíme v paneláku a nemáme žádnou zahradu, po které by mohl téct potůček nebo běhat pes. A jak bych ti měla opatřit velkýho bráchu, to mě už vůbec nenapadá.“ Neměla jsem se Ondry ptát, co si přeje k narozeninám, zlobila se v duchu sama na sebe. Mohla jsem koupit stavebnici, ta potěší každého kluka. Pak ji napadlo: „Nechtěl bys radši zvířátko, které se dá chovat v bytě? Třeba kočičku?“

„Další kočku? Mám už přece Mouru.“ Ondra se na chvíli odmlčel. Usilovným přemýšlením se mu krabatilo čelo. Nakonec nesměle dodal: „Taky táta by se hodil.“

Pokradmu se podíval, co na to maminka, ale ta se k jeho překvapení usmála: „To by možná šlo zařídit,“ prohodila vesele a druhý den přivedla na návštěvu Michala.

1.

Táta Michal řídí auto a přitom vypráví o babičce Mileně a o vesnici, kde babička bydlí. Auto je nové a táta taky. Maminka se za Michala vdala před třemi týdny. Nechali Ondru, aby si sám vybral, jestli ho bude oslovovat táto, nebo Michale. Ondra se dlouho nemohl rozhodnout a nakonec mu začal říkat táto Michale.

Auto právě opustilo dálnici. Úzká klikatá silnice pokračuje hustým lesem. Jarní sluníčko posílá teplé paprsky mezi mohutné smrky a stromy vrhají temné stíny, ze kterých jde trochu strach.

Ondra se lesa bojí ode dne, kdy se v něm s maminkou ztratili. Stalo se to už před pár lety, ale dodnes si pamatuje, jak dlouho bloudili, i to, jak se tehdy bál. Myslel, že nikdy nenajdou cestu ven. Potom už do lesa nikdy jít nechtěl. Teď pevně sevřel v náručí kočku Mouru. Poprvé ji uviděl vedle narozeninového dortu se dvěma svíčkami a od té doby jsou pořád spolu. Moura se nebojí ničeho. Je totiž plyšová.

Ondra přemýšlí o babičce. Jaká asi bude? Ještě se spolu neviděli. Babička měla přijet na svatbu, ale místo toho musela do nemocnice se zlomenou nohou. Dnes už je zdravá a Michal jí veze představit svou novou rodinu. Asi se těší, protože je veselý a chvílemi si píská. Táta Michal je vlastně veselý pořád. To se Ondrovi moc líbí.

Na první návštěvě u Ondry a u maminky Michal navrhl, že by spolu mohli strávit celý příští víkend, a zeptal se, co by chtěli podniknout. Ondra poprosil, aby ho naučil hrát fotbal.

„Tebe ale přece fotbal nebaví,“ divila se maminka.

Michal jen překvapeně zvedl obočí a Ondrovi se zdálo, že hned poznal, jak to je doopravdy. Před časem ho kluci nechtěli přibrat do hry, protože neuměl pořádně kopat. Byl z toho moc smutný. Maminka tehdy koupila míč a doprovodila ho na hřiště. Brzy to ale vzdala. Ondra byl neuvěřitelně nešikovný. Trochu se styděl, že ho kluci uvidí na hřišti s mámou a bál se, že se mu proto budou vysmívat. Nikdy by ale nepřiznal, že svou nešikovnost předstírá. Pak by byla smutná pro změnu máma, a to opravdu nechtěl.

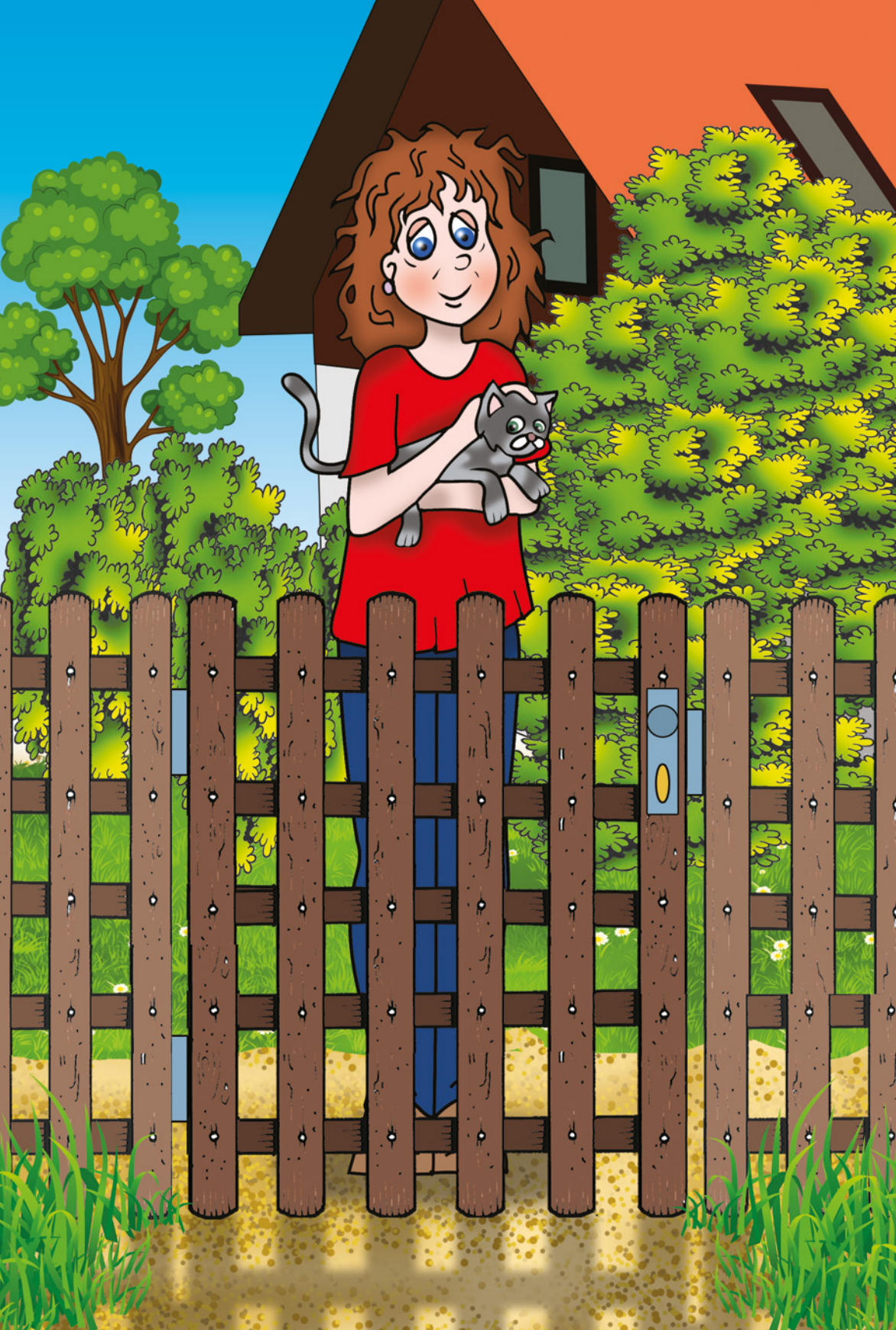

Michal ochotně slíbil, že si s Ondrou fotbal zahraje, a potají na chlapce mrknul.

Ondra hru brzy zvládl stejně dobře jako ostatní kluci z jejich čtvrti. Maminka si mohla ukroutit hlavu údivem, jak dobrého trenéra opatřila, ale když se k nim chtěla přidat, pohladil ji Michal po vlasech a starostlivě jí poradil: „Radši si odpočiň. Vypadáš unaveně.“

Maminka se šla místo fotbalu opalovat a Ondra si s úlevou oddechl, protože na hřiště právě dorazilo několik starších kluků. Táta Michal si dokáže poradit se vším. Maminka je nejhodnější na světě, ale Michala doma zkrátka potřebovali.

Teď Ondra přemýšlí o tom, jaká asi bude babička.

2.

Babička přiběhla k brance, hned když auto zastavilo. Vůbec nevypadala, jak si ji Ondra představoval. Překvapilo ho, že vůbec není stará. Vypadala spíš jako Michalova starší sestra. Měla na sobě modré džíny, červené tričko a kolem opáleného obličeje jí poletovaly kudrnaté vlasy. Přivítala se s maminkou i s tátou Michalem a potom se obrátila k Ondrovi. „To je ale krásná kočka,“ pochválila Mouru a mile se na chlapce usmála.

Ondra se rozhodl, že se mu nová babička líbí, zvláště když mu hned nabídla, aby si šel prohlédnout zahradu za domem.

„Můžeš si natrhat jahody, jestli je máš rád. Za chvíli tě zavolám k obědu,“ dodala a odvedla maminku s Michalem do domu.

Ondra opatrně vykročil po zahradní cestičce. Všiml si několika mravenců a dával pozor, aby je nezašlápl. Za domem rostla na několika záhoncích zelenina a na největším právě dozrávaly jahody.

Opatrně posadil Mouru do trávy a pochutnával si na nich. Po chvíli jeho pozornost upoutal pestrobarevný motýl. Rozběhl se za ním, ale motýlek byl rychlejší. Už už se zdál na dosah, ale pak mávnul křídly a rychle zmizel Ondrovi z očí. Teprve teď si chlapec prohlédl celou zahradu. Překvapilo ho, jak je veliká, a všiml si, že stoupá do kopce. Cestička procházela malou brankou a pokračovala

až k lesu. Z trávníku vyrůstaly staré ovocné stromy. Plot lemovaly pestré kvítky, kolem nich poletovaly bzučící včely, ve vysoké trávě se ještě tu a tam zaleskla kapička ranní rosy.

Sousední zahrada vypadala zpustle. Zdálo se, že je celá zarostlá hustým křovím. Zvědavě si ji prohlížel. Vtom ho vylekal nečekaný zvuk, jako by praskla uschlá větev. Ondra se neodvažoval ani pohnout. Po chvíli se opatrně vydal zpět k domu a občas se kradmo ohlédl přes rameno. Větve keře za plotem se pohnuly. Ondrovi se zdálo, že ho někdo sleduje, a nechtěl, aby neznámý zjistil, že o něm ví.

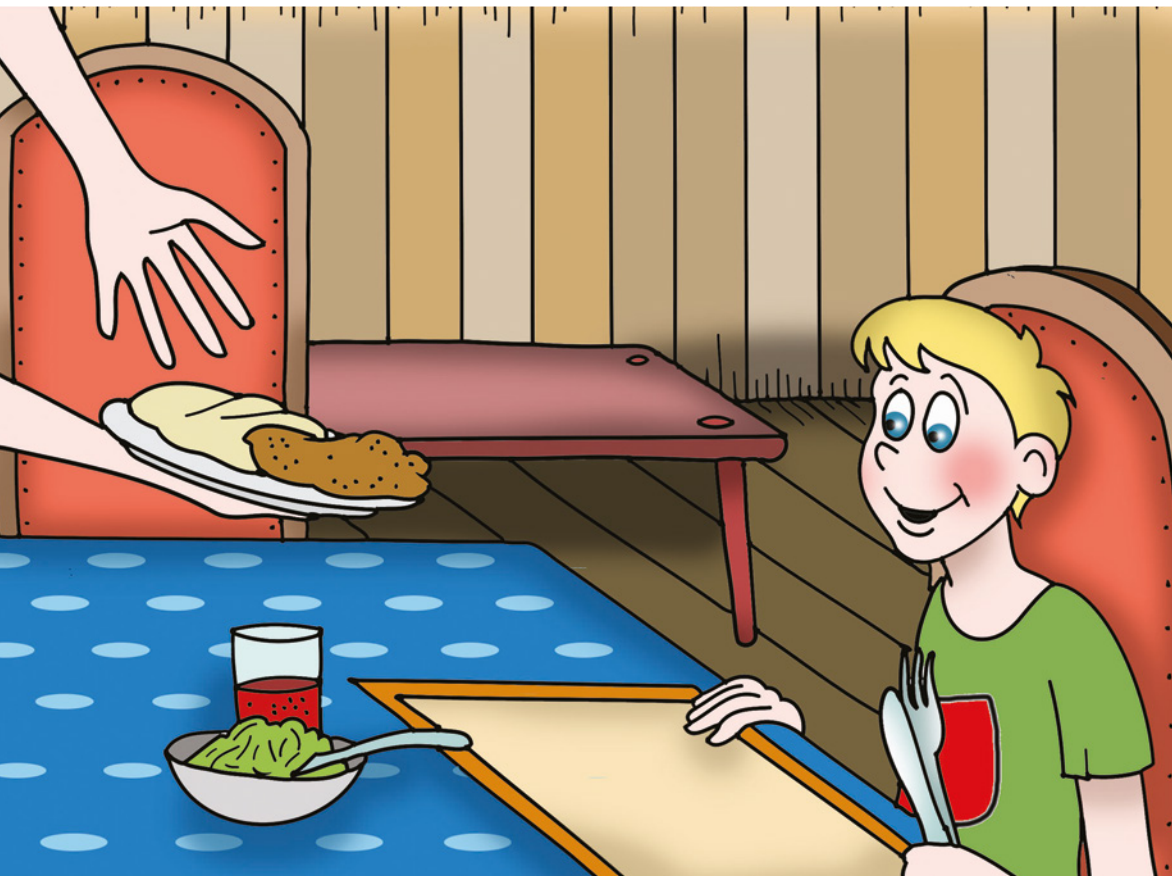
„Ondro, Ondrášku!“ rozlehlo se zahradou. „Oběd už je na stole!“

Ondra se ještě jednou opatrně ohlédl a pak se rychle rozběhl za hlasem. Ale stále nepřestával přemýšlet o tom, kdo se skrýval ve křoví.

3.

K obědu jsou řízky s bramborovou kaší a okurkový salát, Ondrovo nejmilejší jídlo. Tentokrát snědl sotva dvě tři sousta. Vidličkou honí kousek řízku sem a tam. Podpírá si bradu, snad aby mu nespadla do talíře. Ani neslyší, když se ho babička zeptá, jestli mu jídlo chutná.

„Ondro, odpověz přece babičce!“ Maminka se začíná trochu zlobit. Ale opravdu jen trochu. Maminka se totiž vážně zlobit snad ani neumí. Ondra přiznává, že myslí na tajemnou zahradu.

„Žádné tajemství neskrývá. Jenom je zanedbaná,“ vysvětluje babička. „Nemá se o ni kdo starat. Patří k domu, kde už několik let nikdo nebydlí.“

„Někdo tam ale byl,“ trvá na svém Ondra. „Určitě mě sledoval. Viděl jsem, jak se pohnuly větve.“

„To se ti něco zdálo,“ vlídně ho přesvědčuje babička. „Možná křovím proběhla kočka nebo veverka.“

Ondra se jen zamračí, jejímu vysvětlení nevěří.

Dospělí vedou dospělé řeči a prohlížejí si fotografie ze svatby. Babička si všimne, že se Ondra nudí, a tak se ho zeptá: „Líbí se ti tady?“

Ondra horlivě kývá hlavou, mluvit nemůže, puslu má plnou jahodového koláče.

Babička pokračuje: „Napadlo mě, jestli bys o prázdninách nechtěl na pár dní přijet, určitě by sis tu našel i kamarády!“

Ondra neví, co má odpovědět. Představa prázdnin u babičky se mu líbí a také ho láká možnost zjistit, kdo ho sledoval, ale není zvyklý být někde bez mámy. Tázavě na ni pohlédne, ale maminka se jen usměje a řekne: „Jsi už velký kluk, záleží jen na tobě.“

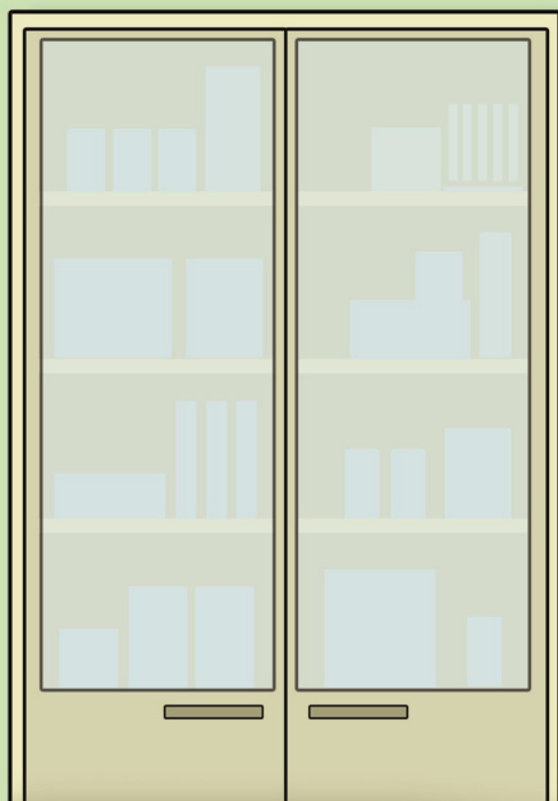
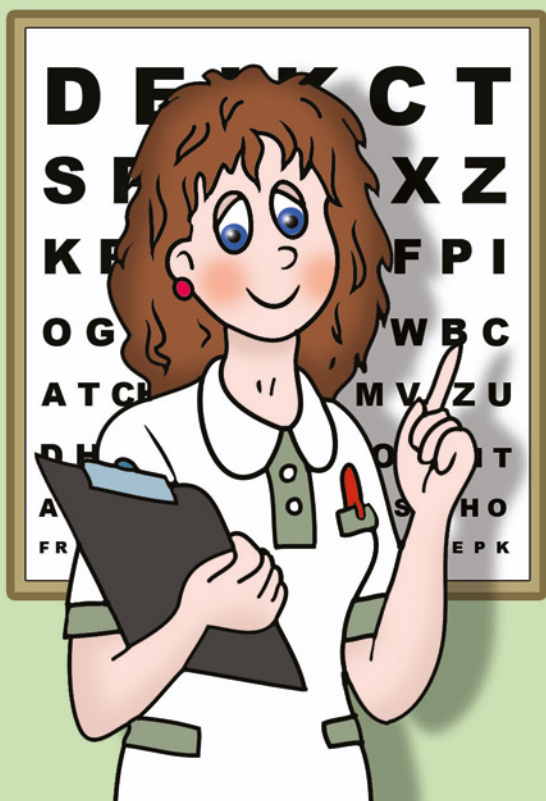
Ale jak se má Ondra rozhodnout?

4.

Uplynulo několik dní. Maminka odložila tašky s nákupem a řekla ustaraně: „V srpnu bude školka zavřená a já dostanu dovolenou jenom na první dva týdny.“

Ani Michal si v práci nemůže vzít volno. Dohlíží na dokončení stavby velkého obchodního domu. Teď se obrátil k Ondrovi: „Museli bychom tě vozit přes celou Prahu. Chodil bys do školky, kde nikoho neznáš. Přemýšlel jsi už o prázdninách u babičky?“

Babička má dost času, aby se o něj mohla postarat. Pracovala na zdravotním středisku, které před časem

zavřeli. Ondru překvapilo, když se dozvěděl, že babička byla zdravotní sestra jako jeho maminka. Od Michala ví, že se s maminkou seznámili, když k ní do ordinace přišel s bolavým zubem. Teď Ondrovi často opakuje: „Mít za maminku zdravotní sestru se hodí. Ví, jak se o tebe postarat, když jsi nemocný.“

Večer Michal Ondrovi místo čtení na dobrou noc vypráví, jak si prázdniny na vesnici užíval on sám, když byl malý kluk. Ondra hltá každé slovo o tom, jak si s kamarády hráli na indiány, koupali se v rybníce a chodili krást třešně do sadu za vesnicí. Na to se maminka trochu zamračila, ale Michal ji hned uklidnil: „Ondra určitě krást nebude. Je moc dobře vychovaný. Ví, že to není správné. A třešňový sad už stejně vykáceli.“

„Babička má určitě schovanou houpačku a taky spoustu hraček z doby, kdy jsem byl ve tvém věku. Nudit se u ní určitě nebudeš.“

Ondra váhavě souhlasí. Je rozhodnuto: k babičce v létě pojede. Večer jí novinu zatelefonují. Babička má velkou radost, ale Ondra se pořád trochu bojí, i když se to stydí přiznat. Je už přece velký. Po prázdninách půjde do školy.

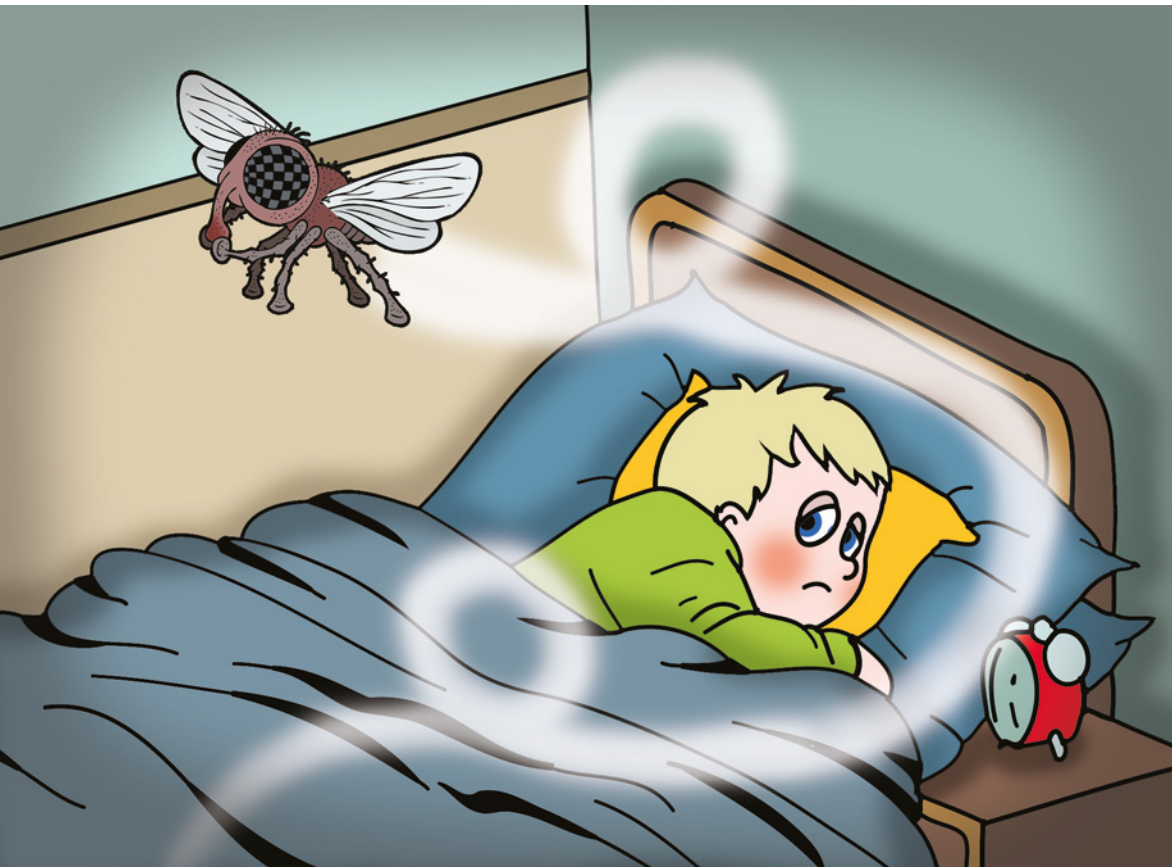
Uplyne týden a balí kufr na prázdniny. Maminka do něj naskládá oblečení, plavky, pláštěnku, sandály a holínky do deště. Ondra přidá knížku o Mikulášovi, pexeso, pastelky a stavebnici lego. Navrch posadí Mouru. Dnes bude na kuf-ru spát. Pro jistotu, aby na ni zítra nezapomněli.

Poslední noc doma se Ondra převaluje z boku na bok. Uvědomuje si, že zatím ještě nikdy nemusel usínat bez máminy pusy na dobrou noc. Teď myslí na jediné: nebude se mu u babičky stýskat?

5.

Ráno Ondru probudila moucha. Byla velká a zašimrala ho přímo uprostřed čela. Odehnal ji a přetáhl si přikrývku přes hlavu. Pod dekou se nedalo dýchat. Sotva ji trochu odhrnul, usedla mu dotěrná moucha na nos. Ohnal se po ní znovu, moucha proletěla pokojem a usadila se mu pro změnu na tváři. Rozmrzele vyskočil z postele a teprve teď si uvědomil, že je na prázdninách u babičky.

V Praze bylo už při snídani slyšet motory aut, zvonění tramvají a někdy i houkání sanitek, ale tady je ticho. V břiše

mu zakručelo hlady. Po špičkách, aby babičku nevzbudil, se přikradl do kuchyně. Doufal, že najde něco k snědku.

Babiččina kuchyň je velká a světlá. Vzdáleně sem doléhá zpěv ptáků ze zahrady. Vůně čerstvého pečiva Ondrovi připomene domov. Uprostřed stolu, pod červeně kostičkovaným ubrouskem, najde housky s máslem. Z čaje v konvičce se ještě kouří. Ale kde je babička? Ondra vykoukne oknem na zahradu a uvidí ji, jak se sklání nad záhonem.

„Už jsem vzhůru!“ zavolá na ni.

Babička mu zamává, protáhne si záda a vrací se do kuchyně.

„Se zahradou je spousta práce,“ vysvětluje. „Nechci, aby mi zarostla plevellem. Ale odpoledne se ti budu věnovat.“

„Taky bych chtěl pracovat na zahradě,“ vyhrkne Ondra. Bojí se, aby si babička nemyslela, že je na to příliš malý.

Babička se ale zatváří potěšeně: „Výborně! Pomocník se mi hodí.“

Ondra pak celé dopoledne pilně pomáhá s pletím záhonků a česáním letních jablek. Babička ho hlasitě chválí a chlapec je na sebe pyšný, připadá si jako dospělý. Stále ho ale přitahuje tajemná zahrada v sousedství; i při práci se co chvíli ohlíží, až konečně zaznamená, že se pohnula větev a suché listí zašelestilo, přestože nefouká vítr. Teď se v křovinách cosi zablesklo. Upozorní babičku, ale ta nad tím jenom mávne rukou.

Po obědě babička pověsí dřevěnou houpačku na větev vysokého ořešáku a z půdy přinese kuželky. „Po práci si zasloužíme trochu zábavy,“ prohlásí a nakonec otevře starou krabici plnou malých modelů aut. S nimi si Ondra vydrží hrát až do večera.

Po západu slunce přijde na řadu zalévání. Babička postříkuje koruny stromů zahradní hadicí, Ondru víc baví kropit záhonky vodou z konve. Při tom pokukuje po křoví za plotem. Trnitými větvemi prosvítá červenobíle kostičkovaná látka. Už si je jistý. Z křoví ho zase někdo sleduje. Babičce o tom už ale raději nic neřekne.

Zjistí Ondra, kdo a proč ho stále sleduje?

